

PÍNDOLES DE PAPER

Era un vell de barba blanca i un nas i unes mans descomunals. Molt abans de l'època en què el coneixerem, havia estat metge i anava pels carrers de Winesburg amb un cavallet blanc i cansat, d'una casa a una altra. Més tard es va casar amb una noia que tenia diners i que, a la mort del seu pare, havia heretat una granja gran i productiva. La noia era callada, alta i de complexió bruna, i molta gent considerava que era molt bonica. A Winesburg tothom es preguntava per què s'havia casat amb el doctor. Al cap d'un any de casar-se, es va morir.

Els artells de la mà del doctor eren extraordinàriament voluminosos. Quan tenia les mans closes semblaven un rosari de pilotes de fusta sense pintar, grans com nous i enfilades amb un fil d'acer. Fumava una pipa rodona i, després de la mort de la dona, es passava el dia a la seva consulta buida assegut al costat d'una finestra plena de teranyines. La finestra, no l'obria mai. En una ocasió, un dia d'agost molt calorós, va intentar-ho, però estava travada i, a partir d'aleshores, ho va deixar córrer.

Winesburg havia oblidat el vell, però en el doctor Reefy hi havia les llavors d'alguna cosa molt excepcional. Sol a la seva consulta humitosa de l'edifici Heffner, al damunt de la botiga de la Paris Dry Goods Company, treballava sense descans, construint quelcom que ell mateix s'encarregava de destruir. Bastia petites piràmides de veritats i, un cop aixecades, les enderrocava per tal de tenir veritats amb què erigir altres piràmides.

El doctor Reefy era un home cepat que havia dut la mateixa roba durant deu anys. Tenia les mànigues desgastades i als genolls i als colzes s'hi havien fet alguns foradets. A la consulta duia també una bata de lli amb grans butxaques on no parava d'entaforar bocinets de paper. Després d'algunes setmanes, els bocins de paper es convertien en pilotetes rodones i dures, i, quan les butxaques n'eren plenes, les llençava al terra. Durant deu anys només havia tingut un amic, un altre home, anomenat John Spaniard, propietari d'un viver d'arbres. De tant en tant, en els moments de bon humor, el vell doctor Reefy agafava un grapat de boletes de paper de les butxaques i les llançava a l'home del viver.

—Això, ho faig per desconcertar-te, vell optimista i sentimental —li cridava, mort de riure.

La història del doctor Reefy i del seu nuviatge amb la noia alta i bruna que s'havia convertit en la seva dona i que li havia deixat els seus diners, és una història ben curiosa. És una pura delícia, com les pometes rugoses que creixen als horts de Winesburg. A la tardor passegeu pels horts i el terra s'ha endurit amb la gebrada que teniu sota els peus. Els mossos ja han collit les pomes dels arbres. Les han posades en barrils i les han enviades a les ciutats, on se les menjaran en pisos que són plens de llibres, revistes, mobles i gent. Als arbres, només hi queden unes quantes pometes arrugades que els mossos han rebutjat. Semblen els artells de les mans del doctor Reefy. Els fas una mossegada i són delicioses. Tota la seva dolçor s'ha concentrat en una mena de porció rodona d'un dels costats de la poma. Correu d'un arbre a l'altre, pel terra gebrat, per collir les pomes arrugades i picades i omplir-vos-en les butxaques. Només els elegits coneixen la dolçor de les pometes arrugades.

La noia i el doctor Reefy van iniciar el seu prometatge una tarda d'estiu. Ell aleshores tenia quaranta-cinc anys i ja havia desenvolupat el costum d'omplir-se les butxaques amb bocins de paper que es convertien en boletes de paper que després llençava. Havia adquirit aquest costum mentre recorria lentament els camins rurals assegut al cotxe darrere del cavall gris i cansat. Als papers hi escrivia pensaments, conclusions de pensaments i esbossos de pensaments.

La ment del doctor Reefy havia anat elaborant un a un tots els pensaments. Amb molts d'aquests pensaments va formar una veritat que es dreçava, gegantina, a la seva ment. La veritat tapava el món. Esdevingué terrible i després s'esvaní i els petits pensaments van tornar a començar.

La noia alta i bruna va anar a veure el doctor Reefy perquè havia quedat embarassada i tenia por. Es trobava en aquella situació a causa d'una sèrie de circumstàncies també curioses.

La mort del seu pare i de la seva mare i els feraços acres de terra que n'havia heretat havien propiciat una corrua de pretendents que l'empaitaven. Durant dos anys gairebé cada vespre havia sortit amb un pretendent diferent. Llevat de dos, els altres eren tots iguals. Li parlaven de passió i, quan la miraven, a les veus i als ulls hi apareixia un punt de disponibilitat forçada. Els dos que eren diferents no s'assemblaven gens. Un, un jove esvelt de mans blanques, fill d'un joier de Winesburg, sempre parlava de la virginitat. Quan estava amb ella mai no abandonava el tema. L'altre, un noi de cabells negres, amb orelles prominents, no deia res de res però sempre se les enginyava per endur-se-la cap a la fosca i allà la començava a besar.

Durant algun temps la noia alta i bruna pensà que es casaria amb el fill del joier. Romania hores i hores asseguda escoltant

el que ell li deia, però llavors començà a tenir por d'alguna cosa. Sota la seva xerrameca a propòsit de la virginitat, la noia començà a pensar que hi havia una luxúria més gran que en tots els altres. De vegades, enmig dels seus discursos, tenia la impressió que ell l'envoltava amb els seus braços. I s'imaginava que, mirant-la fixament, la tocava a poc a poc amb les seves mans blanques. Una nit somià que el noi la mossegava i que els ullals li regalimaven de sang. Va tenir aquest somni tres cops, i aleshores va quedar embarassada del qui no deia res de res però que, de fet, en els moments de passió, la mossegava a l'espatlla tan fort que li quedava la marca de les dents durant dies.

Tan bon punt la noia alta i bruna visità el doctor Reefy, li va semblar que no volia separar-se d'ell mai més. Arribà a la seva consulta un matí i, sense que digués res, li semblà que ell sabia què era el que li havia passat.

A la consulta del doctor hi havia una dona, l'esposa de l'home que tenia la llibreria de Winesburg. Com tots els metges rurals fets a l'antiga, el doctor Reefy extreia queixals i la dona que s'esperava sostenia el mocador contra una galta i gemegava. El marit l'acompanyava i, quan li van arrencar el queixal, tots dos van xisclar i la sang va tacar el vestit blanc de la dona. La noia alta i bruna no en va fer cap esment. Quan la dona i l'home van haver marxat el doctor somrigué.

—Anirem a fer una passejada pel camp en el meu cotxet —va dir.

Durant unes quantes setmanes, la noia alta i bruna i el doctor van veure's gairebé cada dia. La condició que havia fet que ella l'anés a veure va desaparèixer per una malaltia, però ella era com una d'aquelles persones que han descobert la dolçor de les pomes rugoses, i no podia tornar a imaginar-se el fruit

rodó i perfecte que es menja als pisos de la ciutat. La tardor següent a l'inici de la seva relació amb el doctor Reefy, la noia s'hi casà i, a la primavera, morí. Durant l'hivern ell li va llegir tots els caps i les puntes dels pensaments que havia gargotejat als bocins de paper. Després d'haver-los-hi llegit reia i se'ls entaforava a les butxaques fins que es convertien en pilotetes rodones i dures.

